

at sejre paa Grund af et fjollet Lykketræf . . . ved Hjælp af en Lotterigevinst, der lige saa godt kunde være faldet i Skødet paa den første den bedste Kraftidiot . . .“

Frøken Susse og A B D Carlsen afbrød ham med Indianerhyl, og tykke Frants Møller gav sig igen til at mækre som en Ged.

„Nej hør nu, kære!“ sagde den sidste, der havde et Garn ude efter sin Vens Kone, og hos hvem desuden Synet af Femhundredkronesedlen havde vakt Misundelsens og Skadefrydens Blodtørst. „Jeg maa virkelig give Fru Maja Ret . . . *den* er for formidabel! At du skulde nægte at stryge et halvhundrede Tusinde til dig, bare fordi det er en Lotterigevinst . . .“

„Det har jeg ikke sagt! Det er netop, fordi jeg veed, at jeg ikke har Karakterstyrke nok til at vise saa mange Penge fra mig og hellere snyder mig selv for Triumfen, at jeg ikke vil spille. Jeg ønsker ikke at faa Lykken i Foræring. Jeg skal nok selv hente den. Bare rolig!“

En ny Larm slog ham om Ørene fra alle Sider, og Fru Maja sagde:

„Der kan I selv høre! . . . Jeg begriber ikke, at du gider staa og sige saadan noget. Du mener jo ikke et Ord af det.“

„Ja saa! Da har jeg dog bevist det, skulde jeg mene! Du fortalte jo selv, at jeg rev Lotterisedlen i Stykker og brændte den.“

„Naa, det gjorde nu ikke saa meget,“ sagde Fru Maja — hun sad igen med begge Albuerne paa Bordet og tændte en Cigaret — „Jeg havde jo skrevet Nummeret op. Og det vidste du saamænd godt, lille Jørgen! Du skal ikke tro, du kan bilde mig andet ind.“

Hendes Mand saae en Tid paa hende i Tavshed. Hans blege Ansigt med de haarde Linjer havde faaet noget træt og haabløst i Udtrykket.

„Det vil med andre Ord sige, at du beskylder mig for at staa her og lyve og spille Komedie. Er du rigtig klar over det, Maja? Er det din Mening?“

„Nu vil vi ikke snakke mere om det,“ sagde hun. „Det er ikke længer morsomt, Jørgen!“

„Du skal svare mig!“ raabte han pludselig rasende og slog